

Kumman tumma tarina

Rystyset melkein maassa laahaten, asteli herra pikkuinen, kohti kauppaa mystistä ja uutta, aprikoiden elämänsä tilaisuutta.

Oven rautaisen varovasti avasi, kun samalla tekstiä pientä tavasi. Kun talon seinässä oli maali kovin tummaa ja kas, luki siinä kai jotain kummaa. Se mietteliään herrasmiehemme hetkeksi pysäytti, mutta jokin outo huoneistoon pimeään silti houkutti.

Katsos, kun myytiin tuossa kaupassa mustia sieluja sellaisia, jotka käyttäjiltään käyttämättä jääneet ovat. Entiset isännät kelvottomia lienee, rosvot, pahatekijät tai huijarit kovat.

Mutta ei mies tuo pienenlainen sellaista kavahtanut, vaan lierihattu paljaalla päällä keikkuen hän sileän kätensä ojensi ja tuota outoa, kummaa itselleen halasi.

Vanhanlainen sisiliskomainen nainen tiskillä istui ja katsettaan nosti, kun tuo miehenpuolikas kurkotti ja tammipuisen laatikon mustan, pienen ylimmältä hyllyltä osti.

Kultaiset kolikot pöydälle yksitellen lateli ja kiitti, takaisin siihen kotikartanon salaisimpaan kellariin mateli, mielessään outoakin oudompi riitti.

Kun viimein kuukin taivaalle nousi ja manalan väki sijoiltaan heräsi, ystävämme vain rintaansa pullisti ja rohkeutensa viimerippeet keräsi. Astui alas portaikkoon ja huusi, manasi, kerää jo paha luusi.

Mutta ne mustat sielut kellarin ovesta ulkoilmaan nopeaan livahti ja mennessään miehelle kivahti. Ei kannata leikkiä asioilla tummilla, tai saattaa elämä täytyä sattumuksilla kummilla.

Nyt elää tuo herra pikkuinen ja vähän mälsä, nokkanaan sinisenkirjava kärsä. Miettii yksin syntyjä syviä, olisiko pitänyt sielujen sijasta ostaa ihan tavallisia ohranjyviä.

30.10.2018 Mika Keränen